

РЕШЕНИЕ

Номер 269

20.11.2020 г.

Град

В ИМЕТО НА НАРОДА

Апелативен съд – Пловдив

3-ти граждански състав

На 04.11.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Вера И. Иванова
Членове: Катя С. Пенчева
Величка П. Белева

Секретар: Мила Д. Тошева

като разглежда докладваното от Вера И. Иванова Въззивно търговско дело № 20205001000496 по описа за 2020 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 66, постановено на 27.03.2020 г. по т.д. 43/2019 г. на Окръжен съд–К., в частта му, с която е осъдено „У.к.“ООД-гр.К. да заплати на Н. Д. Н. сумата 200 900 лв., представляваща равностойността на неговия дял от имуществото на дружеството към 31.05.2019 г. на основание чл. 125,ал.3 от ТЗ, както и сумата 4 699 лв., представляваща направените по делото разноски съобразно уважената част на иска, както и в частта му, с която дружеството е осъдено да заплати по сметка на ОС-К. ДТ в размер на 8 036 лв. и разноски в размер на 750,30 лв. за платено възнаграждение на вещо лице.

Жалбоподателят „У.к.“ООД-гр.К. моли решението да бъде отменено в обжалваните негови части като неправилно по съображения, изложени във въззивната жалба от 9.06.2020 г., сред които и че решението е постановено по нередовна искова молба, и делото да бъде върнато на първата инстанция, евентуално, да бъде постановено от въззивния съд решение, с което да бъде отхвърлен предявеният срещу дружеството иск по чл. 125,ал.3 от ТЗ или, евентуално, да бъде отхвърлен предявеният иск до заявления от ищеца размер. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва иска като неоснователен. Не заявява искане за събиране на нови доказателства във въззивното производство. Претендира за присъждане на разноски. Заявява възражение за прекомерност на платеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение за защита във въззивното производство.

Ответникът по жалбата Н.Н.Н. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в отговора от 2.09.2020 г. Като ищец в производството пред окръжния съд предявява иск с правно основание чл. 125,ал.3 от ТЗ за осъждане на ответното

дружество да му заплати като на бивш съдружник, притежаващ 35 дяла от капитала на ООД, който е прекратил участието си в дружеството при условията на чл. 125,ал.2 от ТЗ, сумата 266 350 лв. като равностойност на неговия дял от имуществото на дружеството към 31.05.2019 г. Не заявява искане за събиране на нови доказателства във въззивното производство. Претендира за присъждане на разноски за въззивното производство.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателя, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Безспорно е между страните, че ищецът Н.Н. е бил съдружник в ответното дружество „У.к.“ООД-гр.К., който е притежавал 35 дяла (или 35%) от капитала на дружеството, и че той е прекратил участието си в дружеството при условията на чл. 125,ал.2 от ТЗ, считано от 28.05.2019 г. - с писмено предизвестие, връчено на дружеството на 28.02.2019 г. Безспорно е също така, че имуществените отношения между страните следва да бъдат уредени съобразно нормата на чл. 125,ал.3 от ТЗ въз основа на счетоводен баланс към датата 31.05.2019 г., както и че те не са уредени, като дружеството не е изплатило на ищеца никаква парична сума.

С подадената на 21.06.2019 г. искова молба ищецът твърди, че с отправената до дружеството покана за прекратяване на неговото членство той е поискал да му бъдат предоставени от дружеството в срок до 5.06.2019 г. документи, изготвени към 31.05.2019 г. (счетоводен баланс, отчет за приходите и разходите, отчет за паричните потоци, отчет за собствения капитал, оборотна ведомост), които да му послужат за база за определяне на размера на дължимата му сума, но такива документи до датата на подаването на исковата молба не са му били предоставени. На база на последния публикуван в ТРРЮЛНЦ баланс към датата 31.12.2017 г. ищецът изчислява, че равностойността на дела му от 35% от капитала възлиза на 266 350 лв., тъй като собственият капитал (раздел А от пасива на баланса) е 761 000 лв.

С отговора на исковата молба, подаден на 5.09.2019 г., ответното дружество заявява, че е съставило междинен баланс към 31.05.2019 г., който представя с отговора. Твърди, че исковата претенция е неоснователна, тъй като дружеството, видно от представения с отговора баланс, не разполага с нетно имущество (чиста стойност на активите), което да формира претендираната положителна и подлежаща на изплащане към ищеца квота по чл. 125,ал.2 от ТЗ.

С допълнителната искова молба, подадена на 8.10.2019 г., ищецът обяснява как е изчислена исковата сума, а именно, че чистата стойност на имуществото на ответното дружество се определя, като от стойността на имуществото на дружеството (раздели Б и В на актива по баланса) се извадят дългосрочните и краткосрочните задължения (раздел В на

пасива на баланса) и разходите за бъдещи периоди (раздел Г от актива на баланса) и се прибавят финансираня и приходи за бъдещи периоди (раздел Г на пасива на баланса) и в случай на получаване на положително число, то това е стойността на имуществото на дружеството, от което той като напуснал съдружник има право на 35% от него. Посочва, че съгласно представения едва с отговора на исковата молба междинен счетоводен баланс към 31.05.2019 г. стойността на имуществото на дружеството възлиза на 181 000 лв., а неговата част като напуснал съдружник е 63 350 лв. Заявява, че оспорва този баланс, както и балансите към датите 31.12.2017 г. и 31.12.2018 г., представени също от ответника, тъй като тези частни документи са недостоверни, изготвени за нуждите на процеса и са съставени в нарушение на приложимите Закон за счетоводството и счетоводни стандарти. Оспорва твърдението на ответника, че дружеството не разполага с нетно имущество (чиста стойност на активите), което да формира претендираната положителна и подлежаща на изплащане към ищеца квота по чл. 125, ал. 3 от ТЗ, тъй като дори и съгласно представения от ответника междинен баланс към 31.05.2019 г. нетната стойност на имуществото е положителна величина, но твърди и че тази величина е занижена поради неправилното отразяване на счетоводните записвания в междинния баланс.

С отговора на допълнителната искова молба, подаден на 11.11.2019 г., ответникът заявява, че нетните активи на едно дружество се измерват със стойността на собствения му капитал или нетните активи представляват разликата между общата сума на актива на баланса и пасивите (задълженията), отразени в раздели Б, В и Г на баланса, съгласно представения баланс дружеството няма заведени пасиви в буква Г на баланса, което ищецът не съобразява. Заявява, че чистото имущество на предприятието се определя като от неговия актив (дълготрайни активи + текущи активи + разходи за бъдещи периоди) се извадят всички задължения, включително и приходите за бъдещи периоди (задълженията по раздел В от „Финансираня и приходи за бъдещи периоди“ по раздел Г на пасива на баланса), като при този алгоритъм чистата стойност на имуществото на ответното дружество е 203 000 лв. Заявява, че направеното от ищеца с допълнителната искова молба оспорване на счетоводните баланси на ответника е неоснователно.

С оглед указанията на съда по определение от 14.11.2019 г. ищецът с молба от 3.12.2019 г. заявява, че балансът към 31.05.2019 г. не отразява вярно имущественото състояние на ответника, тъй като съдържанието му е невярно, включително защото и балансите към 31.12.2017 г. и 31.12.2018 г. също са нередовни и неверни, поради което ищецът е заявил искане за назначаване на ССЕ. Посочва отново как според него следва да се изчисли чистата стойност на имуществото на дружеството.

С отговор на молбата от 3.12.2019 г., представен на 9.01.2020 г., ответното дружество оспорва твърдението, че съдържанието на представения с отговора на исковата молба баланс към 31.05.2019 г. е невярно, както и че балансите на дружеството към 31.12.2017 г. и към 31.12.2018 г. се нередовни и неверни, които твърдения на ищеца не са конкретизирани.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд приема, че е неоснователно като опровергано от заключенията на ССЕ (първоначално и допълнително) възражението на ответното дружество, че не разполага с нетно имущество, което да формира вземане на ищеца, като в случая както от представения с отговора на исковата молба междинен счетоводен баланс към 31.05.2018 г., така и от двата, изготвени от вещото лице, се установява, че сумата на актива на ответното дружество превишава частта от пасива. Съдът посочва, че преценката за равностойността на дяла на ищеца се свежда само относно размера на същия и то съобразно заключението на вещото лице по назначената ССЕ, тъй като същото установява несъответствие на представения от ответното дружество междинен счетоводен отчет към 31.05.2019 г. с разпоредбата на чл. 26, ал. 1, т. 2 и т. 5 от ЗСч., поради което съдът намира оспорването на верността му за доказано. Съдът намира, че следва да кредитира допълнителното заключение по изготвен счетоводен баланс към 31.05.2019 г. във варианта му с включени отписани вземания в общ размер 371 958,42 лв., при което активите на дружеството възлизат на 574 000 лв. Съдът приема това, тъй като липсват първичните счетоводни документи, които дават най-вярно информация за основанието на възникването им, датата, на която са станали изискуеми, респективно, за извод за погасяването им по давност, като такива не са представени нито по делото, нито на вещото лице. Съдът посочва, че по делото или на вещото лице не са представени и други документи – взето решение на ръководството на дружеството или документ (протокол или др.) за отписване или други такива, допълващи информацията и удостоверяващи основанието за извършената стопанска операция. Съдът посочва, че според вещото лице от 2004 г. е имало един актив в баланса на ответното дружество, който не е заличен, а е отписан като невъзстановяемо вземане през 2018 г., като за причините за извършеното отписване са дадени устни обяснения от дружеството във връзка с изготвянето на експертизата. Съдът намира, че не се установява от съдържанието на приетия като доказателство доклад на независимия одитор за извършения одит на финансовия отчет на ответното дружество, съдържащ счетоводен баланс към 31.12.2018 г., да се съдържа становище относно закриване на вземания като погасени по давност. Затова окръжният съд приема, че дружеството дължи на ищеца сумата 200 900 лв., представляваща равностойността на 35 дяла или 35% от активите на дружеството към 31.05.2019 г. в размер на 574 000 лв.

С подадената въззивна жалба дружеството-жалбоподател твърди, че решението е неправилно, на първо място, защото е постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила като основание по реда на чл. 271, ал. 1 във вр. с чл. 293, ал. 2, предл. 2 от ГПК. Твърди, че в последното по делото съдебно заседание на окръжния съд на 9.03.2020 г. съдът е предоставил на страните възможност за предоставяне на писмени бележки, като на ответника е предоставен едноседмичен срок за депозирането им, който срок е следвало да тече след изтичане на срока за представяне на такива бележки от страна на ищеца. Твърди, че решението е постановено на 27.03.2020 г., а писмени бележки не са депозирани от страните, включително не са депозирани от ответника. Заявява, че междуременно е приет Закон за мерките и действията по време на извънредното

положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, който нормативен акт е действащо право към датата на постановяването на обжалваното решение, като той е бил в сила и в периода на течение на срока за депозиране на писмените бележки от страна на ответника, тъй като законът действа от 13.03.2020 г. Посочва, че съгласно разпоредбата на чл. 3 от този закон процесуалните срокове по съдебни дела спират, а следователно спряло е течението и на процесуалния срок за депозиране на писмени бележки от страна на ответника, но въпреки това съдът се е произнесъл с обжалвания съдебен акт. Посочва, че институтът на писмена защита от 2008 г. има изрична уредба в чл. 375,ал.2 от ГПК относно търговски спорове и тя е процесуално право на страна по делото с оглед същата да вземе становище по всички въпроси на делото, в това число относно неговата допустимост и/или относно съществуването на спора. Посочва, че съгласно чл. 59 от ГПК процесуалните срокове могат да се определят не само от закона, но и от съда, като след определянето им от съда съдебните срокове, какъвто именно е процесният срок, имат същата задължителна сила и значение за страните (като възможност да упражняват процесуални права и/или да изпълняват процесуални задължения), както и сроковете, които са определени от закона. Посочва, че разбирането в теорията и съдебната практика относно института на спиране на срока е като период от време, в който срокът не тече, съответно, период от време, в който е налице пречка да се проявят и последиците на изтичане на срока, като преклудирание на съответната процесуална възможност, ако тя не бъде упражнена в съответния съдебен срок. Твърди, че произнасянето на съдебен акт от окръжния съд в период от време, в който процесуалната възможност на ответника да представи писмена защита, т.е. да заяви пред съда своето становище по същество на спора от гледна точка на неговата допустимост и/или основателност, е очевидно и съществено процесуално нарушение. Заявява, че привидно в случая се касае за нарушение само на разпоредбата на чл. 375,ал.2 от ГПК, но всъщност зад очевидното нарушение на тази процесуална норма е налице очевидно нарушение от страна на окръжния съд и на процесуалните разпоредби на чл. 235 и чл. 236 от ГПК. Заявява, че тези две процесуални норми определят правораздавателната дейност на съда като конкретно задължение на същия да вземе предвид всички установени обстоятелства по спора, както и доводите на страните по делото (чл. 236,ал.1,т.5 от ГПК), като липсата на процесуална възможност за страните по делото да сочат нови обстоятелства в писмената защита предвид фазата на производството не променя обстоятелството, че съдът е длъжен да отчете доводите на страната по същество на спора, например относно тълкуването на приложимия закон, относно обосноваването на претенциите на ищеца (които впоследствие ще се превърнат в елемент на обосноваването на съдебния акт по логическите и житейски връзки между относимите факти) и т.н. Заявява, че лишаването на ответника по спора от процесуална възможност да заяви писмена защита пред съда в определения от него изричен съдебен срок е тежко процесуално нарушение, защото то е нарушение на процесуалните норми на чл. 235 и чл. 236 от ГПК, в частност на нормата на чл. 236,ал.2 от ГПК. Заявява, че при описаното нарушение на окръжния съд чрез лишаването на ответника да изложи писмена защита по спора е очевидно, че няма как да бъде спазена от съда нормата на чл. 236,ал.2 от ГПК, която изисква пълнота на мотивите в

установения от ГПК предел, а нарушението на чл. 236 от ГПК е винаги тежко процесуално нарушение, водещо до неправилност и отмяна на постановения съдебен акт, в който смисъл е например решение № 149/28.12.2017 г. на ВКС по гр.д. № 1604/2016 г., ТК, 2 ТО, в което се посочва и друга идентична съдебна практика. Заявява, че да се приеме, че лишаването на страна по делото от правото да заяви писмена защита в случаите, когато съдът вече е допуснал и приел, че тази процесуална възможност е налице за страната, защото, както посочва чл. 375,ал.2 от ГПК, е налице фактическа и правна сложност на спора, би обезсмислило напълно този институт. Посочва, че е невъзможно процесуалната възможност за излагане на писмено становище по същество на спора (чрез нарушаване на чл. 375,ал.2 от ГПК) да бъде заместено от правораздавателната дейност на втората инстанция, например чрез довода, че съответната страна има възможност да предостави становището си по същество на спора пред въззивния съд и, съответно, не е необходимо делото да се връща за повторно разглеждане от първата инстанция, тъй като ГПК е гарантирал на всяка страна по делото двуинстанционен процес по същество на спора (и факултативно трета инстанция), която процесуална възможност не може да бъде упражнена при лишаването на страната от правото по чл. 375,ал.2 от ГПК пред съответната инстанция. На второ място, жалбоподателят твърди, че в нарушение на процесуалните норми на чл. 127,ал.4 във вр. с чл. 236,ал.7 от ГПК обжалваното решение е постановено по нередовна искова молба, тъй като в нея и до настоящия момент ищецът не е изпълнил процесуалното изискване на чл. 127,ал.4 от ГПК – не е представил банкова сметка за изпълнение на претендирания паричен дълг. Заявява, че нормата на чл. 127,ал.4 от ГПК е очевидно императивна процесуална норма, а посочването на банкова сметка от страна на ищеца е задължителен реквизит на исквата молба, като непосочването ѝ води до сезиране на съда с нередовен иск (нередовна искова молба), а решението на съда по нередовен иск е недопустимо. На трето място, жалбоподателят твърди, че решението е неправилно, защото окръжният съд е приел, че ответникът не е водил надлежно счетоводство, съответно, кредитирал е допълнителното заключение на ССЕ от 27.02.2020 г. във варианта му с включени отписани вземания в общ размер 371 958,42 лв., както и приел, че при водене на счетоводството на ответника за процесния период е нарушена разпоредбата на чл. 26,ал.1,т.2 и т.5 от ЗСч. Твърди, че съдът неправилно е приел, че липсват първичните счетоводни документи, които дават най-вярно информация за основанието на възникването им, датата, на която са станали изискуеми, респективно, за извод за погасяването им по давност, като такива не са представени нито по делото, нито на вещото лице, както и че по делото или на вещото лице не са представени и други документи – взето решение на ръководството на дружеството, или документ (протокол или с друго наименование) за отписване или други такива, допълващи информацията и удостоверяващи основанието за извършената стопанска операция. Твърди, че тези решаващи мотиви, въз основа на които окръжният съд е достигнал до извод за основателност на предявения иск, са формирани в противоречие с материалния закон като основание за отмяна на решението по реда на чл. 271,ал.1 във вр. с чл. 293,ал.2,предл.1 от ГПК, като едновременно с това същите мотиви са формирани при условията на съществено нарушение на съдопроизводствените правила, както и при наличие на очевидна

необоснованост на съдебния акт като основания за отмяна на решението по реда на чл. 271,ал.1 във вр. с чл. 293,ал.2, предл.2 и предл.3 от ГПК. Твърди, че решението е постановено в противоречие с материалната разпоредба на чл. 4,ал.3 от ЗСч., която е израз на нормативната необходимост от приложението на счетоводния принцип за документална обоснованост на счетоводството, респективно, на изграждането на счетоводната отчетност на основата на първични счетоводни документи (така в решение № 238/22.10.2013 г. на ВКС по гр.д. № 1323/2012 г., 3 ГО, ГК), което означава, че съдът е следвало да преценява доказателствената сила на счетоводните записи на ответника, предвид иска, с който е сезиран, предвид материалното правило на чл. 4,ал.3 от ЗСч. Заявява, че от събраните по делото доказателства е видно, че по отношение на процесните вземания на ответника в размер на 371 958,42 лв., за които съдът приема, че същите неправилно са отпаднали от счетоводството на същия поради изтичането на погасителната давност за тях, липсват първични счетоводни документи, която иначе правилна фактическа констатация на първата инстанция мотивира съда да възприеме погрешни материални изводи. Твърди, че следва да се вземат предвид две обстоятелства, а именно, първо, обясненията на в.л. К., която посочва, че първични счетоводни документи за подобни записи на въпросните вземания, които съдът добавя към актива на дружеството, липсват, и второ, че от процесуална страна в тежест на ищеца е да установи, че такива първични счетоводни документи (или други документи, даващи основание за включване на въпросните вземания в счетоводството на ответника) са налице, тъй като, от една страна, несъществуването им е отрицателен факт, а, от друга, по делото са налице обясненията на в.л. К., че всъщност е получила информация за липса на такива документи при ответника, в смисъл, че такива никога не са били създавани. Твърди, че при тези факти, ако съдът беше приложил правилната материална норма, а и процесуална норма, съобразно нейното действително съдържание, а именно чл. 4,ал.3 от ЗСч. и чл. 154,ал.1 от ГПК, относно разпределението на доказателствената тежест в производството, то съдът би приел, че не са налице предпоставки за преобразуване на вторичните счетоводни данни на дружеството чрез включване на т.нар. отписани вземания в размер на 371 958,42 лв., защото принципът на документалната обоснованост на счетоводството изисква наличието на първичен счетоводен документ (или друг документ), за да се включи определен актив като част от баланса (имууществото) на ответника, какъвто в процесния случай очевидно не е налице и това е пречка да се възприеме материалният извод на окръжния съд, че съответните вземания за целите на настоящото производство следва да се включат в баланса на ответника, съответно, че са налице предпоставки за преодоляване на доказателствената сила на счетоводните записвания на ответника (чл. 182 от ГПК). Затова жалбоподателят счита за неправилни мотивите на окръжния съд в тази насока, че по делото или на вещото лице не са представени и други документи – взето решение на ръководството на дружеството, или документ (протокол или с друго наименование) за отписването или други такива, допълващи информацията и удостоверяващи основанието за извършената стопанска операция, и че при изслушването на вещото лице в съдебно заседание същото сочи, че от 2004 г. е имало един актив в баланса на ответното дружество, който не е заличен, а е отписан като невъзстановяемо вземане през 2018 г., и сочи също така, че за причините за

извършеното отписване са дадени устни обяснения от дружеството във връзка с изготвяне на експертизата. Заявява, че съдът констатира, че по делото не са събрани доказателства за наличие на първичен счетоводен документ и като цяло за наличие на правно основание за включване на въпросните вземания в счетоводството на ответника, но въпреки това съдът е приел, че отписаните вземания следва да послужат като основа за определяне на размера на дела в капитала на ищеца. Жалбоподателят твърди и че е неправилен материалният извод на окръжния съд относно наличието на нарушение от страна на ответника при водене на счетоводната му отчетност на разпоредбите на чл. 26, ал. 1, т. 2 и т. 5 от ЗСч. Заявява, че изводът на съда за посоченото нарушение е буквално преповторение на посоченото в първото заключение на ССЕ, в чиято заключителна част обаче в противоречие с чл. 159 от ГПК и чл. 14, ал. 2 от Наредба № 10 за съдебните и арбитражните експертизи се съдържат правни изводи на вещото лице, които не е следвало да се взимат под внимание от съда, още по-малко биха могли да послужат като самостоятелни мотиви на съдебния акт, доколкото съдът не е обосновал въпросното нарушение извън преповтаряне на мотивите на вещото лице. Заявява, че липсата на мотиви относно претендираното нарушение на посочените разпоредби на чл. 26, ал. 1, т. 2 и т. 5 от ЗСч. (извън посоченото позоваване от съда на ССЕ) също представлява процесуално нарушение, понеже заключението на вещото лице като всяко доказателствено средство трябва да бъде обсъдено наред с всички доказателства по делото, което не е сторено от съда в случая. Заявява, че независимо дали съдът възприема или не експертното заключение, той следва да изложи мотиви, обосноваващи преценката му за годността на експертизата, в който смисъл е съдебната практика по решение № 107/27.07.2015 г. на ВКС по т.д. № 4680/2013 г., 1 ТО, ТК. Заявява, че извън процесуалната страна на въпроса следва да се посочи, че разглежданите правни норми на чл. 26, ал. 1 от ЗСч. установяват принципите на последователност и независимост на счетоводството за отделните периоди, за които принципи съдът неправилно приема, че са нарушени, от гледна точка на преценка на размера на претенцията на ищеца по реда на чл. 125, ал. 3 от ТЗ. Счита, че наличието на вземания, които са фигурирали в баланса на дружеството, т.нар. отписани вземания към „У.б.“ООД и „У.х.“АД, посочени в заключението на ССЕ от 30.01.2020 г., съответно отписани, в това число и към датата на съставяне на междинния баланс по реда на чл. 125, ал. 3 от ТЗ, не е основание да се приеме промяна в този баланс, както неправилно приема съдът, защото по делото е установена, така посочва и вещото лице, липсата на причина за включването на тази отписани вземания в баланса на дружеството предвид вече посочената липса на първични счетоводни документи за тези вземания. Счита, че ако се приеме за правилен изложеният материален извод на окръжния съд, излиза, че въпреки липсата на каквото и да е основание (правно и като последица от това – счетоводно основание) за включване на въпросните вземания в счетоводството на ответника, то същите следва да се вземат предвид от счетоводна гледна точка при преценка на размера на дела в капитала на ищеца, понеже са фигурирали в предходен период, какъвто извод е в противоречие с принципа на истинност на счетоводството и неговата документална обосновааност съгласно чл. 24 и чл. 4, ал. 3 от ЗСч. Твърди, че посочените от окръжния съд норми на чл. 26, ал. 1, т. 2 и т. 5 от ЗСч. не могат да бъдат материално основание за промяна на

счетоводната отчетност на ответника за целите на определяне на размера на вземането на напускащия съдружник тогава, когато липсва основание за такава промяна, както и че няма как принципът на последователност на счетоводството да измести базисния принцип на документална обоснованост на същото. Заявява, че, например, дружеството в продължение на няколко отчетни периода е отразявало определени вземания в счетоводството си (като активи) без обаче от правна, респективно, счетоводна гледна точка да е имало основание за това (липса на документ, създаващ правно основание за вземане и/или първичен счетоводен документ), то е очевидно, че подобна ситуация не би дала основание неправилните счетоводни отчитания да послужат като основа за определяне на размера на иска по чл. 125, ал. 3 от ТЗ само защото същите са фигурирали в предходни отчетни периоди. Заявява, че принципът на последователност на счетоводството не може да се прилага извън принципа на документална обоснованост по чл. 4, ал. 3 от ЗСч. и съдът е длъжен да оцени материалните предпоставки за включване на даден актив в счетоводството (имуществото) на ответника, а не просто да изхожда от предходното му наличие в баланса на ответника. Посочва, че евентуални нарушения на чл. 26 от ЗСч. (липса на последователност в счетоводната отчетност) биха могли да бъдат основание да се търси отговорност на органите на управление на дружеството (например, за непредоставяне на информация на съдружник, поради допуснати грешки в счетоводната отчетност и т.н.) по съответния ред за това, но същите не могат да бъдат материално основание за определяне на размера на дела в капитала на напускащия съдружник по начин, несъответстващ на принципа на действителност на имуществото на дружеството чрез вярно и честно представяне на имущественото и финансовото му състояние (така в решение № 71 по т.д. №2899/2015 г. на ВКС, 2 ТО, ТК). Според жалбоподателя съгласно мотивите на съда защо искът следва да бъде уважен, а именно, че липсват първичните счетоводни документи, които дават най-вярно информация за основанието на възникването им, датата, на която са станали изискуеми, респективно, за извод за погасяването им по давност, като такива не са представени нито по делото, нито на вещото лице, съдът е формирал извод, че от процесуална страна ответникът е следвало да представи документите за наличието на основанието за включването на въпросните вземания в баланса на дружеството, респективно, за отписването им по давност, което следва от извода, че същите вземания следва да се добавят към баланса на дружеството, но от процесуална страна в тежест на ищеца, а не на ответника, е да проведе пълно и главно доказване на факта, че разполага с вземане срещу ответника в претендирания размер, като опровергае доказателствената сила на счетоводните записи на ответника съгласно чл. 182 от ГПК, за които вещото лице посочва в заключението от 30.01.2020 г., че отразяват вярно имущественото състояние на дружеството към тази дата. Заявява, че в последното съдебно заседание по делото на 9.03.2020 г. несвоевременно ищецът е направил опит да поиска събирането на писмени доказателства в тази насока чрез задължаването на ответника да представи документи във връзка с отписването на съответните вземания, но съдът не е допуснал събирането на такива доказателства поради липса на направени искания и оспорвания във връзка с тези обстоятелства, касаещи отписването, респективно, намаляването на активите на

дружеството, и следователно съдът е приел, че именно в тежест на ищеца е било да извърши съответните оспорвания и свързаните с това доказателствени искания, което не е сторил поради бездействие. Счита, че при решаването на делото съдът е следвало да приеме за доказано обстоятелството, че ищецът не е установил основанията (първични счетоводни документи или други документи, касаещи причина за счетоводен запис) и като последица от това съдът е следвало да формира извод, че въобще не е имало основание за включване на погасените по давност вземания в баланса на ответника, съответно, не е имало и основание за преобразуване на финансовите резултати на ответника. Заявява, че вместо това в нарушение на чл. 154,ал.1 от ГПК съдът е възприел неправилен процесуален извод, че такива документи не са представени нито по делото, нито на вещото лице, като е приел, че липсата на доказване относно съществуването на подобни документи изисква корекция в баланса на счетоводството на ответника за целите на иска по чл. 125,ал.3 от ТЗ, а липсата на установяване от страна на ищеца на подобни документи следва да съставлява липса на основание за корекция на счетоводството на ответника със съответните материални последици относно размера на иска по чл. 125,ал.3 от ТЗ. Счита освен това, че по делото са събрани доказателства в рамките на две счетоводни експертизи и обясненията на вещото лице К., че дружеството-ответник надлежно е провело процедура по реда на ЗКПО за отписване поради изтекла давност на въпросните вземания, поради което същите не могат да послужат като материално основание за определяне на дружествения дял на ищеца. Жалбоподателят счита, че обжалваното решение е и необосновано с оглед извода на окръжния съд относно причините за преобразуване на счетоводния баланс на ответника, тъй като необосновано съдът приема, че липсата на първични счетоводни документи, които установяват основанието за възникването на въпросните вземания, които съдът добавя към счетоводството на ответника, липсата на данни за датата на тяхната изискуемост, както и липсата на данни относно основанието за погасяването на тези вземания давност, поражда необходимост от преобразуване на счетоводството на ответника. Според жалбоподателя, прилагайки логически правила и житейски презумпции съдът е следвало да формира извод, обратен на посочения, относно релевантните факти по спора в съответствие със събраните доказателства по делото (така в решение № 92/22.02.2011 г. на ВКС по гр.д. №1863/2010 г., 4 ГО, ГК). Счита, че липсата на подобни документи (първични счетоводни документи и договори и други относно въпросните вземания) означава липсата на тяхното създаване в конкретния случай, като още повече този извод се налага по делото предвид данните от обясненията на вещото лице за наличието на фактическо разпределение на това имущество между свързани лица (в това число и ответника), без обаче формиране на правно основание, без издаване на счетоводни документи, съответно, без каквато и да е яснота по евентуалния размер на въпросните отписани вземания, както и без каквато и да е яснота относно насрещни задължения, които биха били свързани с подобни вземания, в който смисъл са обяснения на вещото лице К. в съдебното заседание на 11.02.2020 г. Заявява, че при липса на подобни доказателства по делото, респективно, при липса на установени факти по делото в тази насока, не би могло да се направи обоснован извод за какъвто и да е размер на т.нар. отписани вземания, съответно, не би могло да се направи обоснован извод за преобразуване

на счетоводния резултат на ответника. Затова моли да бъде постановено от апелативния съд решение, с което да отмени решението на окръжния съд като неправилно и да върне делото на първата инстанция, а в случай, че апелативният съд приеме, че не са налице предпоставки за това, то да постанови друго решение по съществото на спора, с което да отхвърли предявения от ищеца иск по чл. 125, ал. 3 от ТЗ или, евентуално, да измени обжалваното решение, като отхвърли предявения иск до заявения от ищеца размер.

С отговора на въззивната жалба ответникът по нея заявява, на първо място, че е неправилно твърдението на жалбоподателя обжалваното решение да е постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Посочва, че Законът за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., е публикуван в ДВ, бр. 28 от 24.03.2020 г. и в чл. 3 от него е постановено спиране на процесуалните срокове по съдебни производства. Счита, че срокът за представяне на писмени бележки не представлява процесуален срок по съдебно производство и не попада в обхвата на посочената правна норма, която е относима към законните, а не към сроковете, определени от съда при липса на регламентиран законов срок. Посочва, че срокът за предоставяне на писмени бележки е определен от окръжния съд в съдебното заседание на 9.03.2020 г. и изтича за ответната страна на 23.03.2020 г. – един ден преди приемането на закона, - като в този срок ответникът е бездействал и не е реализирал предоставената му възможност по чл. 149, ал. 3 от ГПК. Посочва, че към 23.03.2020 г. няма позитивна правна норма, която да повелява спиране на законовите или съдебните срокове, законът е обнародван на 24.03.2020 г., след като срокът за представяне на писмени бележки вече е изтекъл без такива да са били депозираны. Заявява, че да черпиш права от собственото си бездействие с довод за допуснато от съда съществено процесуално нарушение, съставлява злоупотреба с право. Заявява, че възражението на ответника е в противоречие със задължението му да упражнява правата си добросъвестно и съобразно добрите нрави съгласно чл. 3 от ГПК. Заявява, че решението на окръжния съд е постановено на 27.03.2020 г., след като е изтекъл срокът за писмени бележки, даден на ответника и затова решаващият съд се е съобразил с правото на защита на ответника. Твърди още, че е неверен доводът във въззивната жалба, че институтът на писмената защита е процесуално право за защита на страна по делото с оглед възможността тя да вземе становище по всички въпроси по делото, в това число относно неговата допустимост и/или основателност, защото новият ГПК предвижда концентрационно начало, което има за резултат ранната поетапна преклузия на процесуални права, т.е. концентриране на действията, насочени към изясняване на спора от фактическа страна и към определяне на спорния предмет чрез предявяване на различни искания и възражения в един ранен стадий на процеса, след което тези възможности на страните се преклудират, като се позовава на нормата на чл. 367, ал. 2 от ГПК. Посочва, че съдът е дал ход на устните състезания в съдебното заседание на 9.03.2020 г., като пренията дават възможност на страните да анализират събраните доказателства и да изложат своите фактически и правни заключения във връзка със спорното право, а писмената защита, уредена в чл. 375, ал. 2 от ГПК, не представлява продължение на устните

състезания, тъй като тя следва само да обективира по-детайлно това, което страната вече е изложила устно пред съда с оглед посоченото в мотивната част по т.11 на ТР №6/6.11.2013 г. по тълк.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Заявява, че окръжният съд е постановил решението си след като всички процесуални действия по разглеждане на правния спор вече са били осъществени и страните не са имали други искания, като при произнасянето съдът е обсъдил всички доводи и становища на страните и не са допуснати нарушения на процесуалните правила, още по-малко съществени. Заявява, че съществен е само онзи съдопроизводствен порок, при който се нарушават норми, които се отразяват на крайния акт, т.е. на правилността на постановеното решение, а в конкретния случай с решението съдът е дал отговор на всички постановени въпроси и е анализирал в съвкупност събраните доказателства, като жалбоподателят не излага никакъв конкретен довод, че непредставянето на писмени бележки от негова страна се е отразило върху правилността на съдебния акт. На второ място, ответникът по жалбата възразява, че е неоснователен доводът съдът да се е произнесъл с недопустимо решение по нередовен иск поради непосочване на банкова сметка от ищеца, тъй като това посочване не е част от формираната от съда воля по спорното право и не представлява порок на съдебния акт. Позовава се на определение № 401/25.06.2019 г. на ВКС по т.д. № 2186/2018 г., 2 ТО, ТК. Заявява и че ищецът е представил банкова сметка с молба от 16.03.2020 г. Заявява, че няма пречка банковата сметка да бъде посочена в решението на апелативния съд, като посочва такава. На трето място, ответникът по въззивната жалба твърди, че е неоснователен и доводът на жалбоподателя, че решаващите мотиви на окръжния съд за основателност на предявения иск са формирани в противоречие с материалния закон, при условия на съществено нарушение на съдопроизводствените правила и при очевидна неправилност. Заявява във връзка с нормата на чл. 4, ал.3 от ЗСч., че всички счетоводни документи, касаещи вписвания и/или отписвания в счетоводните баланси на търговското дружество-ответник, следва да се съхраняват от самото дружество и въз основа на тях да се извършват съответните счетоводни записвания. Заявява, че ищецът като лице, което не разполага и няма достъп до тези документи, своевременно е направил искане за тяхното представяне от ответника, който с определение от съдебното заседание на 11.02.2020 г. е бил задължен от съда да ги представи по делото. Посочва, че в обясненията си вещото лице в съдебното заседание на 9.03.2020 г. изрично е посочило, че от страна на ответното дружество не са му предоставени първични счетоводни документи за вземанията, но са му представени регистри и счетоводни записвания по дневници за тези вземания, което установява техния вид, размер и длъжник. Посочва, че в обясненията в съдебното заседание от 11.02.2020 г. вещото лице пояснява, че до 2016 г. тези вземания са индивидуално упоменати (като сума и длъжници) във вземанията от предприятия в група, като през 2017 г. преминават в „Общи вземания“, „Други кредитори“. Посочва, че в мотивната част на своето допълнително заключение в.л. К. е посочило, че е изисквала дневници по сметка „Други кредитори“ за всички години в периода 2018-2012 г. и по-стари, свързани с разчетите, както и съответните счетоводни документи, касаещи основанието за възникване, но дружеството е предоставило избиращелно само част от тях заради ограничени възможности за връщане на архив. Посочва, че изрично е отразено, че от 2004 г. спорните

вземания са вписани в баланса на ответното дружество и същият актив не е заличен, а е отписан като невъзстановяемо вземане през 2018 г. Заявява, че във въззивната жалба се твърди, че тъй като по делото не са представени първични счетоводни документи за тези вземания, то тяхното съществуване не се установява, но не се спори от жалбоподателя, че от 2004 г. до 2017 г. тези вземания са включвани във всеки един годишен баланс на ответника. Заявява, че това вписване в балансите представлява по същество извънсъдебно признание на неизгодни за него факти, поради което се ползва с доказателствена сила. Заявява, че ответникът е отписал посочените суми като невъзстановяемо вземане през 2018 г., а не се е позовал на счетоводна грешка, при която би бил приложим счетоводен стандарт СС 8 „Счетоводна политика, промени в счетоводните приблизителни оценки и грешки“, при който задължение на отчитащото се предприятие е да направи съответните преизчисления за съответните периоди, през които са били допуснати грешките, и да коригира годишните си финансови отчети с обратна сила. Заявява, че като ищец своевременно е предприел процесуални действия по оспорване на представените от ответника счетоводни баланси за 2018 г. и междинен такъв към май 2019 г. и това оспорване е успешно преведено, като съдът правилно кредитира констатациите на ССЕ за това, че, след запознаване с междинния счетоводен баланс към 31.05.2019 г., както и с ГФО за 2017 г. и 2018 г. вещото лице е констатирало намаление на вземанията и повишен размер на извънредните разходи в отчета за приходи и разходи за 2018 г. спрямо 2017 г., като са отписани вземания на „У.б.“ООД в размер на 137 756,70 лв. и „У.х.“АД в размер на 234 201,72 лв., въпреки че във всички хронологични описи от 2012 г. до 2017 г. тези вземания фигурират в баланса на дружеството-ответник, а доказателства за тяхното погасяване чрез плащане не са налице. Посочва, че според обясненията на вещото лице в съдебното заседание на 11.02.2020 г. има одиторско становище, предназначено за ползване от дружеството, в което са посочени правни основания, на които тези вземания могат да бъдат отписани – чл. 37 от ЗКПО и чл. 116 от ЗЗД, но това обяснения на вещото лице не кореспондира със съдържанието на представения по делото одиторски доклад, в който не се съдържа каквото и да е становище, указания, препоръки или др. досежно отписаните задължения. Заявява, че меродавен за правния спор е фактът, че ответникът не разполага и не представя документи, удостоверяващи основателност на взетата към 31.12.2018 г. счетоводна операция за отписване на коментираните вземания като невъзстановяеми. Заявява, че, както правилно сочи съдът, по делото или на вещото лице не са представени каквито и да са документи за отписване или други такива, допълващи информацията и удостоверяващи основанието за извършената стопанска операция. Заявява, че вещото лице изрично посочва, че ако тези вземания бъдат отразени в междинния баланс към 31.05.2019 г., както са били отразявани в баланса дълги години до 2017 г., то чистата стойност на актива на ответното дружество възлиза на 761 000 лв. Посочва, че в изслушаната по делото допълнителна ССЕ е посочено още, че представеният и приет по делото междинен счетоводен баланс към 31.05.2019 г. на ответното дружество, ведно с приложенията, отразява вярно имущественото състояние на дружеството към тази датата, но не е изготвен в съответствие с чл. 26, ал.1, т.2 и т.5 от ЗСч., като не се основава и не отразява данните от предходната година, липсва последователност

на представянето и сравнителна информация през следващите отчетни периоди с цел постигане на сравнимост на счетоводните данни и показатели за финансовите отчети, стойностна връзка между начален и краен баланс, като данните на финансовия отчет в началото на текущия период трябва да съвпадат с данните в края на предходния отчетен период. Заявява, че се налага извод за некоректност до степен на незаконосъобразност на представения междинен баланс към м.май на 2019 г., поради което експертизата е изготвила междинен счетоводен баланс към 31.05.2019 г. с пренесени данни за предходен период от годишния счетоводен баланс за 31.12.2018 г., в който са включени отписаните (при липса на доказано основание и първични документи) вземания в общ размер 371 958,42 лв. или (в цяла цифра) 372 000 лв. Заявява, че правилно съдът е възприел изготвения от вещото лице междинен счетоводен баланс към 31.05.2020 г. във варианта му с включване в актива на отписаните без основание вземания, при което активите на дружеството възлизат на 574 000 лв. Твърди, че представеният от дружеството междинен баланс към 31.05.2019 г. няма обвързваща съда материална доказателствена сила и редовността на записванията в него е оборена по надлежния ред от констатациите на допълнителната ССЕ, която е изготвена въз основа на относимата за спора счетоводна документация и в нея правилно са включени и отписаните без основание и документи вземания. Заявява, че ответникът по делото при негова доказателствена тежест не е представил в хода на производството никакви доказателства за отписване на вземанията и правното основание за това, нито за наличието на обективно обстоятелство за тяхното пълно обезценяване към 31.12.2018 г. Заявява, че обезценката на вземанията не е извършена в съответствие със СС 32“Финансови инструменти“ и ЗСч. и при спазване на основните счетоводни принципи, защото към отписване на вземания се пристъпва, когато са изчерпани всички разумни начини за събирането им, което следва да е надлежно документирано. Заявява, че вещото лице няма компетентност да извършва инвентаризация на активите и да се произнася по наличие на давност или не, но в неговата компетентност е да даде заключение дали оспореният баланс е изготвен в съответствие със ЗСч. и приложимите счетоводни национални стандарти за финансови отчети на малки и средни предприятия – СС „Обезценка на активи“, както и да изготви алтернативен баланс при спазване на законовите разпоредби, съобразявайки се с наличните счетоводни документи, което е сторено в рамките на съдебното производство. Заявява, че противно на изложеното във въззивната жалба, ответникът е този, който не е спазил принципа за документална обосновааност на предприетата счетоводна операция, той като изобщо липсва акт за отписване на тези вземания, който да служи като годно и надлежно основание за отразяване на отписването в ГФО. Счита, че следва да бъде съобразено и обстоятелството, че се касае за вземания между свързани лица, при което изискването за документална обосновааност във финансовите им отношения е завишена, тъй като в случая отписаните вземания са от „У.б.“ООД и „У.х.“АД, а „У.х.“АД е съдружник в ответното дружество и В. Н. Х. е представляващ и двете дружества, а неговата съпруга е съдружник и управител в „У.б.“ООД. Заявява, че поради непредставяне на каквито и да е доказателства, които да мотивират извод за законосъобразност на извършеното отписване, е правилен изводът на съда, че това отписване дава невярно отражение върху размера на

актива на ответното дружество. Счита, че това отписване е направено единствено с цел намаляване активите на дружеството и цели увреждане интересите на напусналия съдружник чрез определяне на по-нисък по размер дружествен дял, поради което не може да има обвързваща сила спрямо него и същото му е непротивопоставимо при изчисляване на дела му. Заявява, че коригираният размер на дела на ищеца, възлизащ на 200 900 лв., определен от вещото лице в допълнителното заключение и възприет от съда, се явява действителният размер на вземането-предмет на иска.

Във връзка с искането на жалбоподателя решението на окръжния съд по спора между страните да бъде отменено в обжалваната негова част и делото да бъде върнато на първата инстанция на основание чл. 271,ал.1 от ГПК следва да се посочи, че тази разпоредба не предвижда възможност въззивният съд да върне делото на първоинстанционния съд. При неправилно първоинстанционно решение съгласно същата разпоредба въззивният съд решава спора по същество. Неоснователно е позоваването в изложението на въззивната жалба на наличие на основания по реда на чл.271,ал.1 във вр. с чл. 293,ал.2,предл.2 от ГПК, тъй като нормата на чл. 293 от ГПК е неприложима във въззивното производство, респективно, при постановяване на въззивно решение, тя касае само касационно решение на ВКС. Нормата на чл. 270,ал.3 от ГПК предвижда когато решението на първоинстанционен окръжен съд е недопустимо, въззивният апелативен съд да го обезсили, като при недопустима претенция следва да прекрати делото, при неподсъдност на спора следва да изпрати делото на компетентния съд и само при разгледан непредявен иск следва да върне делото на първоинстанционния съд за произнасяне по предявения иск. В случая жалбоподателят не твърди и не се констатира сега от апелативния съд да е разгледан непредявен иск.

Относно заявеното за първи път във въззивната жалба твърдение, че исковата молба по спора е нередовна, съответно, заявеното във въззивната жалба оплакване, че решението е постановено по нередовна искова молба, защото ищецът не е изпълнил изискването на чл. 127,ал.4 от ГПК във вр. с чл. 236,ал.7 от ГПК, а именно не е представил банкова сметка за изпълнение на претендиращия паричен дълг, поради което решението като постановено по нередовен иск е недопустимо, следва да се отчете, че неизпълнение от страна на ищеца на изискването на чл. 127,ал.4 от ГПК не се явява нередовност на исковата молба. Съгласно разпоредбите на 129,ал.1 и ал.2 от ГПК съдът проверява редовността на исковата молба, като когато тя не отговаря на изискванията по чл. 127,ал.1 и по чл. 128 от ГПК на ищеца се съобщава да отстрани допуснатите нередовности. Видно е, че законодателят не определя неизпълнение от страна на ищеца на нормата на чл. 127,ал.4 от ГПК като нередовност на исковата молба. Неоснователно е затова разбирането на жалбоподателя, че в случая е налице нередовност на исковата молба. Следва още да се посочи, че съгласно т.5 от ТР №1/9.12.2013 г. на ВКС по тълк.д. №1/2013 г., ОСГТК във вр. с т.4 от ТР №1/17.07.2001 г. на ВКС, ОСГК, когато за пръв път се констатира нередовности на исковата молба пред въззивния съд, той я оставя без движение с указания на ищеца да ги отстрани, а не връща делото на първоинстанционния съд. Неоснователно е следователно оплакването на

жалбоподателя, че решението на окръжния съд е недопустимо като постановено по нередовна искова молба. Доколкото с отговора на въззивната жалба е посочена банкова сметка на ищеца по делото Н. Д. Н. , а именно в „О.б.“АД-филиал К. с титуляр Н. Д. Н. , то следва тя сега да се посочи в настоящото съдебно решение.

Оплакването на жалбоподателя, заявено на първо място във въззивната жалба, е, че е налице съществено процесуално нарушение, водещо до неправилност и отмяна на постановения съдебен акт, тъй като окръжният съд постановил обжалваното решение във време, в което ответникът е имал дадена му възможност да депозира писмена защита. Следва да се посочи, че въззивният съд е съд по съществото на спора, поради което той отменя решението на окръжния съд и решава спора по друг начин след като извърши своя преценка за основателността на иска и с оглед на нея проверява след това и правилността на обжалваното решение. Очевидно е, че така посоченото от жалбоподателя обстоятелство, на което той основава твърдението си за наличие на процесуално нарушение, по начало не може да се отрази на тази преценка, съответно, проверка на въззивния съд. Както бе вече посочено по-горе, законодателят предвижда възможност въззивната инстанция да върне делото на първоинстанционния съд само в хипотеза на недопустимо решение съгласно чл. 270,ал.3,изр.3 от ГПК, в който случай решението се обезсилва, а не се отменя. Съгласно т.5 от ТР №1/9.12.2013 г. на ВКС по тълк.д. №1/2013 г., ОСГТК, връщане на делото от въззивен на първоинстанционен съд следва да се постанови при недопустимо решение, постановено по нередовна искова молба поради наличие на нередовност противоречие между обстоятелствена част и петитум, която нередовност е довела до разглеждане на делото и постановяване на решение спрямо лице, което няма качеството на надлежна страна, в който случай решението се обезсилва като недопустимо, а не се отменя. Установява се следователно, че доводите на жалбоподателя, изложени на първо място във въззивната жалба и основани на твърдението за допуснато от окръжния съд процесуално нарушение поради постановяване на съдебното решение преди да е изтекъл дадения на ответника срок за представяне на писмена защита, са без самостоятелно правно значение, защото не могат да се отразят на преценката, която апелативният съд следва да извърши, а именно като инстанция по същество да осъществи дейността по разрешаване на материалноправния спор между страните. Въззивният съд следва да разреши спора между страните, при което, както и първата инстанция преди това, следва да установи истинността на фактическите твърдения на страните чрез преценка на доказателствата и подвеждане на установените факти под приложимата правна норма, при което трябва да изложи своите фактически и правни изводи по съществото на спора и да се произнесе по защитните доводи и възражения на страните вече при условията на чл. 269 от ГПК - в пределите, очертани с въззивната жалба и с отговора по чл. 263,ал.1 от ГПК. Тъй като, както е посочено в т.2 от мотивната част на ТР №1/9.12.2013 г. на ВКС по тълк.д. №1/2013 г., ОСГТК, въззивният съд е длъжен да реши спора по същество, като съобразно собственото си становище относно крайния му изход може да потвърди или да отмени решението на първата инстанция, то обект на въззивната дейност не са пороците на първоинстанционното решение, а решаването на

материалноправния спор, при което преценката относно правилността на акта на първата инстанция е само косвен резултат от тази дейност. В случая заявеното на първо място от жалбоподателя оплакване очевидно не засяга дейността на окръжния съд по установяване на истинността на фактическите твърдения на страните чрез събиране и преценка на доказателствата и подвеждане на установените факти под приложимата правна норма, съответно, да изложи своите фактически и правни изводи по съществото на спора и да се произнесе по защитните доводи и възражения на страните, тъй като това оплакване се основава само на факта, твърдян от жалбоподателя, че окръжният съд е постановил съдебното решение преди да изтече дадения му като ответник срок за представяне на писмена защита, без да се посочва това да е довело до конкретно нарушение при извършената от окръжния съд дейност при излагането на неговите фактически и правни изводи по съществото на спора и да се произнесе по защитните доводи и възражения на страните. Това оплакване не сочи на необходимост от извършване на процесуални действия в производството пред апелативния съд, а преценката относно основателността на иска този съд по начало дължи да извърши, независимо от вече извършената такава от окръжния съд. Несъмнено е, че преди фазата на устните състезания заявяването на нови искания, твърдения и събирането на доказателства вече е приключило, като в писмена защита страните могат да анализират доказателствата и да изложат своите фактически и правни заключения във връзка със спорното право. С така заявеното оплакване жалбоподателят не твърди липсата на негова писмена защита да е довело до невзимане предвид от съда на негови доводи и съображения. Така, както е заявено, и при отчитането на задълженията на въззивната инстанция, оплакването е очевидно неоснователно. Следва при тези обстоятелства само да се посочи, че то е основано и на невярно твърдение, тъй като обжалваното съдебно решение е постановено след като е изтекъл дадения на ответника срок за представяне на писмена защита. В съдебното заседание на окръжния съд на 9.03.2020 г. съдът е дал ход на устните състезания и ги е обявил за приключени, като по искане на всяка от страните им е дал възможност да представят писмени защиты - на ищеца едноседмичен срок, считано от получаването по имейл на съдебния протокол от това съдебно заседание, и на ответника едноседмичен срок след изтичане на срока за представяне на писмени бележки от пълномощника на ищеца. Протоколът е изпратен (л. 223 от досието на делото на ОС) на ищеца, както и на ответника (л. 224) по имейл на 9.03.2020 г. в 16,36 ч., поради което за ищецът срокът за представяне на писмена защита изтича на 16.03.2020 г. (защита от ищеца е изпратена на 16.03.2020 г. и е получена в съда с вх. № 1156/18.03.2020 г.), съответно, за ответника срокът за представяне на писмена защита е започнал да тече на 17.03.2020 г. и е изтекъл на 23.03.2020 г. без да е представена писмена защита. Както е посочено във въззивната жалба, междувременно е приет Законът за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците. Този закон е обнародван в ДВ, бр. 24.03.2020 г. и към датата на обнародването на закона срокът за представяне на писмена защита от ответника вече е изтекъл, поради което спрямо този процесуален срок е неприложима разпоредбата на чл. 3, т.1 от посочения закон, съгласно която за срока от 13.03.2020 г. до отмяна на извънредното

положение спират да текат процесуалните срокове по съдебни производства. Обжалваното съдебно решение е постановено на 27.03.2020 г., след като вече е изтекъл на 23.03.2020 г. даденият на ответника срок за представяне на писмена защита, поради което неоснователно жалбоподателят твърди да не е могъл да се ползва от предоставената му от съда възможност по чл. 375,ал.2 от ГПК да представи по делото писмена защита в дадения му срок преди постановяване от съда на обжалваното съдебно решение, респективно, така да е допуснато нарушение на изискванията на чл. 235 и чл. 236 от ГПК, без обаче, както бе казано по-горе, жалбоподателят да сочи и конкретно с оглед нормата на чл. 236,ал.2 от ГПК липса в мотивите на обжалваното решение на посочване на искане или възражение на ответника, необсъждане на конкретен довод или липса на преценка на доказателства. Позоваването на жалбоподателя на решение № 149/28.12.2017 г. на ВКС по т.д. № 1604/2016 г., 2 ТО, ТК е неуместно, тъй като решението касае отмяна на въззивно решение по чл. 281,т.3 от ГПК от касационната инстанция.

Съгласно разпоредбата на чл. 125,ал.3 от ТЗ, имуществените последици при прекратяване, включително по реда на чл. 125,ал.2 от ТЗ, на участието на съдружник в дружество с ограничена отговорност, се уреждат въз основа на счетоводен баланс към края на месеца, през който е настъпило прекратяването. Няма спор, че в случая този вид счетоводен баланс следва да бъде изготвен от ответното дружество към датата 31.05.2019 г., тъй като безспорно участието на ищеца като съдружник в ООД е прекратено при условията на чл. 125,ал.2 от ТЗ на датата 28.05.2019 г. Безспорно е, видно е и от данните в ТРРЮЛНЦ, че към датата на подаване на исковата молба в съда 21.06.2019 г. в регистъра последният обявен ГФО на дружеството е този за 2017 г., обявен на 28.09.2018 г. Видно също от данните в ТРРЮЛНЦ, ГФО на ответното дружество за 2018 г. е обявен на 8.01.2020 г., като заявлението е подадено на 27.06.2019 г. Видно от нотариалната покана, представена в копие от ищеца с исковата молба, изпратена от него до дружеството на 28.02.2019 г. и връчена на същата дата, с нея ищецът не само отправя до дружеството предизвестието по чл. 125,ал.2 от ТЗ за прекратяване на участието си в ООД, но заявява и искане за предоставяне в петдневен срок от получаване на поканата на счетоводен баланс и други посочени документи (включително счетоводен баланс, отчет за приходите и разходите, отчет за паричните потоци, отчет за собствения капитал, оборотна ведомост, всички те към 31.12.2018 г., както и тези документи към края на месеца, в който е изтекло тримесечното предизвестие, както и приложенията към ГФО за 2018 г.), които да послужат за база за определяне на размера на дължимата му от дружеството сума с оглед правото му да получи паричната равностойност на неговия дружествен дял съобразно чл. 125,ал.3 от ТЗ. Не се нито твърди, нито установява от ответното дружество то да е предоставило на ищеца тези документи преди датата 5.09.2019 г., когато с отговора на исковата молба ответникът представя съставения от него временен баланс към датата 31.05.2019 г., както и счетоводен баланс към 31.12.2018 г. От страна на ищеца с допълнителната искова молба от 8.10.2019 г. двата баланса са оспорени като недостоверни и изготвени в нарушение на ЗСч. и приложимите счетоводни стандарти. Видно от заключението на в.л. В К. от 3.02.2020 г., прието в съдебното заседание на

окръжния съд на 11.02.2020 г., чистият актив или чистата стойност на имуществото на дружеството според изготвения от ответника баланс към 31.05.2019 г. е 202 000 лв. Видно от заключението на вещото лице К. от 28.02.2020 г., изготвено по искане на ищеца, прието в съдебното заседание на окръжния съд на 9.03.2020 г., при изготвения от вещото лице счетоводен баланс към 31.05.2019 г. с пренесени данни за предходен период от баланса към 31.12.2018 г. относно добавяне като очаквани такива на отписаните вземания на стойност 372 000 лв. размерът на нетния капитал е 574 000 лв. Спори се между страните дали размерът на дела на ищеца следва да се изчислява при размер на активите на дружеството 574 000 лв., каквото е становището на ищеца, или такъв дял не се дължи, евентуално, такъв следва да се изчисли при размер на активите 202 000 лв., каквото е становището на ответника.

Съгласно нормата на чл. 24 от ЗСч. финансовите отчети трябва да представят вярно и честно имущественото и финансовото състояние и финансовите резултати от дейността на предприятието, паричните потоци и собствения капитал, като вярното и честно представяне изисква достоверно показване на ефектите от операциите, други събития и условия в съответствие с определенията и критериите за признаване на активи, пасиви, приходи и разходи, заложи в приложимите счетоводни стандарти, като освен това съдържанието на финансовите отчети трябва да е ясно и разбираемо. Данни, които не отговарят на изискванията на чл. 24 от ЗСч., не могат да служат за определяне равностойността на дружествения дял на съдружник с прекратено членствено правоотношение при условията на чл. 125, ал. 3 от ТЗ, независимо от конкретната причина за това, поради което при установена нередовност на записванията относно балансовата стойност на активите, компрометиращи нейната достоверност, равностойността на дружествения дял по чл. 125 от ТЗ следва да се определи въз основа на нов, коректно съставен баланс, като за целта се използва експертиза на вещо лице. Видно от заключението на в.л. К. от 3.02.2020 г., коректни са салдата за предходен период по счетоводния баланс към 31.12.2017 г. при сравнение с финансовите отчети за 2016 г. Видно от същото заключение, в междинния счетоводен баланс към 31.05.2019 г. липсва предходен период, с което е нарушен принципа на чл. 26, ал. 1, т. 2 и т. 5 от ЗСч., не са спазени и изискванията на чл. 54 от ТЗ началният баланс за всяка година да съответства на заключителния баланс от предходната година. Видно от същото заключение, вещото лице е поискало главната книга и оборотната ведомост за периода 1.01.2018 г.- 31.12.2018 г., както и разгърнати финансови отчети за периода и констатира намаление на вземанията в баланса и големия размер извънредни разходи в отчета за приходи и разходи, съпоставени с 2017 г., като установява, че те отразяват отписани вземания на дружеството от „У.б.“ООД за 137 756,70 лв. и от „У.х.“АД за 234 201,72 лв. Вещото лице посочва, че е изисквало документи, с които да се удостовери изтеклата давност на същите, както и че вземанията произтичат от взаимоотношения между свързани лица и за целите на данъчното облагане това може да се счита за скрито разпределение на печалбата, поради което е изисквало хронологични описи за 2012 г. и 2013 г., които доказват наличието на тези вземания през минали периоди, надхвърлящи 5 години. Вещото лице посочва, че му е

представено и одиторско становище за закриването им съгласно чл. 110 от ЗЗД, както и че за задължения, за които законът не предвижда друг срок, да се погасяват с изтичане на 5-годишната давност и че съгласно чл. 116 от ЗЗД няма изпълнение на условията, прекъсващи давността и е правомерно те да бъдат отписани. Вещото лице посочва още, че разпоредбите на чл. 34 и чл. 37 от ЗКПО регламентират, че дружествата могат да отписват вземания, за които е изтекъл 5-годишен давностен срок, поради което не може да се отрече правото им да отпишат вземания с изтекла давност. Вещото лице заключава, че междинният счетоводен баланс към 31.05.2019 г. ведно с приложенията отразява вярно имуществото състояние на ответното дружество към тази дата, той отговаря на счетоводните стандарти, но не е изготвен в съответствие със ЗСч., пренебрегвайки чл. 26, ал. 1, т. 2 и т. 5 от ЗСч., като не се основава и не отразява предходната година, липсва последователност на представянето и сравнителна информация през следващите отчетни периоди с цел постигане на сравнимост на счетоводните данни и показатели на финансовите отчети, стойностна връзка между начален и краен баланс, като данните на финансовия отчет в началото на текущия период трябва да съвпадат с данните в края на предходния отчетен период. Установява се следователно от това заключение, че при изготвянето от дружеството на баланса към 31.05.2019 г. е допуснато нарушение на изискванията на чл. 26, ал. 1, т. 2 и т. 5 от ЗСч. и на чл. 54 от ТЗ. Установява се и че при извършеното от вещото лице по искане на ищеца сравнение с непосочения от дружеството в баланса от 31.05.2019 г. предходен период е налице разминаване относно вземанията в баланса и големия размер извънредни разходи в отчета за приходи и разходи, съпоставени с 2017 г., което се дължи на отписване като погасени по давност на вземания на дружеството спрямо „У.б.“ООД и „У.х.“АД в посочените от вещото лице значителни размери – съответно, 137 756,70 лв. и 234 201,72 лв. Задължение на дружеството е да изготви баланса към 31.05.2019 г. при спазване на всички изисквания на Закона за счетоводството и на съответните счетоводни стандарти. Съответно, негово е и задължението да установи с оглед заявеното надлежно от ищеца оспорване на балансите към 31.12.2018 г. и към 31.05.2019 г., че е изпълнил това свое задължение. Конкретно в случая е задължение именно на дружеството да установи защо в тези баланси не фигурират вземанията му от двете дружества, които безспорно са фигурирали както в баланса към 31.12.2017 г., така и в балансите, изготвяни във времето 5 години назад. Логично е при недоказване именно от страна на дружеството, което е предприело това отписване на значителни свои вземания, да са налице законови основания за това, като се посочи конкретно какви са те и се представят съответни доказателства за установяване на погасяване на вземанията по давност, да се приеме, че отписването е направено неоснователно, незаконосъобразно и с цел увреждане на законния интерес на ищеца да получи съответно плащане при условията на чл. 125, ал. 3 от ТЗ. Неоснователно е разбирането на жалбоподателя, че в производството по иска по чл. 125, ал. 3 от ТЗ напусналият съдружник трябва да установява, че счетоводството на дружеството е водено редовно преди съставяне на баланса към 31.05.2019 г. В случая това е и безпредметно, тъй като дружеството е променило баланса не с оглед нередовни записвания в него, а с оглед погасяване на вземанията, които са били включени в балансите, съставяни към 31.12.2017 г.

и повече от 5 години преди това. Неоснователно е затова становището на жалбоподателя, че наличието на вземания, които са фигурирали в баланса на дружеството, т.нар отписани вземания към „У.б.“ООД и „У.х.“АД, посочени в заключението на ССЕ от 30.01.2020 г., отписани към датата на съставяне на междинния баланс по реда на чл. 125,ал.3 от ТЗ, не е основание да се приеме промяна в този баланс, тази промяна е установен по делото факт. Неоснователно е също и неговото становище, че по делото е установена липса на причина за включването на тази отписани вземания в баланса на дружеството предвид липса на първични счетоводни документи за тези вземания, защото в случая ответното дружество не се позовава на грешно изготвени баланси в годините преди 2018 г., нито установява наличие на такова грешно съставяне, нито представя доказателства да е коригирало грешка съгласно съответен счетоводен стандарт, а отписва вземания поради твърдяно от него основание погасяване на вземанията по давност и с оглед на това е направена и промяната в баланса към 31.05.2019 г., съответно, и в баланса към 31.12.2018 г. В случая не се твърди от ответника, съответно, няма липса на основание (правно и като последица от това – счетоводно основание) за включване на въпросните вземания в счетоводството на ответника, поради което същите следва да се вземат предвид от счетоводна гледна точка при преценка на размера на дела в капитала на ищеца, след като са фигурирали в предходен период, поради което неоснователно жалбоподателят счита да е налице противоречие с принципа на истинност на счетоводството и неговата документална обоснованост съгласно чл. 24 и чл. 4,ал.3 от ЗСч. След като ответното дружество твърди, че задължението му към напусналия съдружник следва да се уреди с приемане, че е налице основание да се отпишат тези значителни по размер вземания, именно в негова тежест е да установи този изгоден за дружеството факт. Съответно, в тежест на ответника е да установи наличието на обстоятелства за погасяване на вземанията по давност, като заяви съответни твърдения и представи съответни доказателства. От страна на ответника обаче нито се твърди, нито се установява защо дружеството е приело, че следва точно в балансите, представени след напускането на съдружника Н. и надлежно оспорени от него с допълнителната искова молба, да се направи промяната относно погасяване на вземанията по давност и именно това процесуално поведение на ответника е и пречка ищецът и съдът да могат да извършат проверка и преценка дали при отписването на вземането са спазени законови изисквания както с оглед разпоредбите на ЗЗД, така и с оглед изискванията на ЗСч. и съответни счетоводни стандарти. Жалбоподателят твърди, че решението на окръжния съд е постановено в противоречие с материалната разпоредба на чл. 4,ал.3 от ЗСч., която е израз на нормативната необходимост от приложението на счетоводния принцип за документална обоснованост на счетоводството, респективно, на изграждането на счетоводната отчетност на основата на първични счетоводни документи. Действително, съгласно чл.3,ал.3 от ЗСч. предприятието осъществяват текущото счетоводно отчитане на основата на документална обоснованост на стопанските операции и факти при спазване на изискванията за съставянето на документи по същия закон, но в случая именно дружеството-ответник нито твърди, нито установява наличие на факти, въз основа на които приема вземанията да са погасени по давност, нито представя доказателства тази промяна да е основателно извършена при

спазване на законовите изисквания. Затова необосновано направеното от ответника отписване на вземанията е непротивопоставимо на ищеца, поради което балансът към 31.05.2019 г. така, както е изготвен от дружеството, не може да послужи за определяне на размера на вземането на ищеца по чл. 125, ал. 3 от ТЗ. Дружеството несъмнено е признало наличието на финансовия актив в предходните баланси, преди изготвените след напускането на съдружника Н., които баланси са и съответно одитирани и оповестени. Видно от представения от ответника с отговора на исковата молба доклад на независим одитор относно одит на финансовия отчет на дружеството, съдържащ счетоводен баланс към 31.12.2018 г., в него становище относно отписването или свързани с него обстоятелства не е изразено. Според заключението на в.л. К. от 3.02.2020 г., за изготвяне на заключението е било представено и одиторско становище за закриването на записите относно отписаните вземания, което с оглед обясненията на вещото лице в съдебното заседание на 11.02.2020 г. цитира само членовете на закона, но такова становище по делото не е представено от ответника, за да бъде преценено от страните и съда в спорното съдебно производство, в което следва да се прецени обективността на баланса към 31.05.2019 г. с оглед действително наличие или липса на основание за отписването на вземанията. С определение на окръжния съд от съдебното заседание на 11.02.2020 г. ответникът е задължен да представи по делото хронологичните описи за 2012 г. и 2013 г. по отношение на отписаните вземания и одиторското становище за закриването им, като в съдебното заседание на 9.03.2020 г. ответникът е представил отново в копие същия доклад на независимия одитор от 4.04.2019 г., който е представил с отговора на исковата молба и в който няма посочване, съответно, становище относно отписаните вземания. В заключението на вещото лице К. от 28.02.2020 г. и в нейните обяснения в съдебното заседание на 9.03.2020 г. е посочено, че двете вземания са отписани според дневниците на дружеството поради давност съгласно чл. 34 от ЗКПО, не са били предоставени първични документи за причината за възникването им, при устно коментиране на казуса от дружеството обяснили, че вземанията от „У.х.“ АД са от продажба на недвижимо имущество на трети лица, самото имущество е разпределено условно между дъщерните дружества от холдинга още през 2004 г. Несъмнено е, че търговско дружество може да отписва вземания, включително с оглед нормите на чл. 34 и чл. 37 от ЗКПО, но в настоящия процес следва да се установи погасяване на тези вземания по давност, което основание твърди да е налице ответника и, съответно, негова е доказателствената тежест да установи наличието му, което ответникът не е направил, тъй като не е представил документи, обективиращи факти, даващи основание за отписване, както и актове на органи на дружеството, които да обективират преценка на такива факти и взимане на съответно решение, както и ответникът не е ангажирал евентуално други доказателства, включително съответна пълна документална и счетоводна проверка от страна на вещото лице, дали са настъпили условия, които да дават основание на дружеството тези вземания да бъдат закрити. Несъмнено е обаче и че дружеството не може, при това след напускането на съдружника-ищец, да отпише вземанията си по свое усмотрение, а следва да заяви обстоятелствата, които му дават основание за това, ако има такива, и да спазва съответния счетоводен стандарт (например, според изискването на т. 11.1 от СС 32-Финансови

инструменти предприятието отписва финансовите си инструменти единствено когато договорените права и задължения по тях бъдат погасени, включително поради изтичане на срока за реализирането им). В случая при доказателствена тежест на ответника няма представени по делото никакви доказателства, въз основа на които дружеството да установи, че вземанията са несъбираеми като погасени по давност и че то е действало в съответствие със съответен счетоводен стандарт, който също следва да посочи. Установява се при тези обстоятелства, че определянето на вземането на ищеца по чл. 125,ал.3 от ТЗ не може да стане въз основа на основателно оспорения от него частен документ баланс към 31.05.2019 г., който е съставен от ответника без ищецът да може да въздейства по какъвто и да е начин при съставянето му, представен е от ответника вече в хода на процеса, верността му е оспорена от ищеца и се установява при проверката от съда, че това оспорване е основателно. След като представеният от ответника баланс към 31.05.2019 г. не установява реално активите на дружеството и след като ищецът е оспорил верността на двата представени от ответника баланси като частни свидетелстващи документи и това оспорване се установява да е основателно, то равностойността на дружествения дял на напусналия съдружник-ищец следва да се определи въз основа на т.нар чист актив (без собствения капитал, резерви и финансов резултат), установен съгласно заключението на в.л.К. от 28.02.2020 г. Видно от заключението на в.л. К. от 28.02.2020 г., при изготвянето от нея на счетоводен баланс към 31.05.2019 г. с включване на отписаните вземания не като отписани, а като очаквани, тяхната обща стойност 372 000 лв. се посочва в Група II, раздел В на актива като други вземания, където са били посочени през 2017 г. Видно от същото заключение, след тази промяна нетния капитал, т.е. чистия актив на дружеството, е в размер на 574 000 лв. С оглед на това вземането на ищеца по чл. 125,ал.3 от ТЗ е в определения от окръжния съд размер 200 900 лв. Установява се при тези обстоятелства, че ответникът дължи да заплати на ищеца сумата, присъдена с обжалваното решение на окръжния съд. Въззивната жалба е неоснователна, обжалваното съдебно решение е правилно, поради което то следва да бъде потвърдено в обжалваните негови части.

Съгласно разпоредбата на чл. 78,ал.1 от ГПК жалбоподателят и ответник по делото следва да бъде осъден да заплати на ответника по жалбата и ищец по делото направените за настоящото въззивно производство разноски. Видно от представените от страна на Н. в съдебното заседание на апелативния съд на 4.11.2020 г. договор за правна защита и съдействие от 31.08.2020 г. и извлечение от банкова сметка от 1.09.2020 г., платено е адвокатско възнаграждение в размер на 4 500 лв. От страна на жалбоподателя се възразява за прекомерност на това възнаграждение. Съгласно чл.7,ал.2,т.5 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният размер на възнаграждението за защитата на ответника по жалбата във въззивното производство е 5 548 лв. Платеното възнаграждение е под този размер, поради което възражението на жалбоподателя е неоснователно и ще бъде оставено без уважение. Основания за присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на ищеца като ответник по жалбата и в тежест на ответника като жалбоподател в намален размер няма, а следва да се присъди платената сума

4 500 лв.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 66, постановено на 27.03.2020 г. по т.д. 43/2019 г. на Окръжен съд–К., В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с които е осъдено „У.к.“ООД-гр.К. да заплати на Н. Д. Н. сумата 200 900 лв., представляваща равностойността на неговия дял от имуществото на дружеството към 31.05.2019 г. на основание чл. 125,ал.3 от ТЗ, както и сумата 4 699 лв., представляваща направените по делото разноски съобразно уважената част на иска, както и дружеството е осъдено да заплати по сметка на ОС-К. ДТ в размер на 8 036 лв. и разноски в размер на 750,30 лв. за платено възнаграждение на вещо лице.

Указва на ответника, че посочената съгласно чл. 236,ал.1,т.7 от ГПК от ищеца по делото Н. Д. Н. негова банкова сметка, по която да се преведат присъдените суми, е: банкова сметка в „О.б.“АД-филиал К. с титуляр Н. Д. Н. .

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането, заявено от страна на жалбоподателя „У.к.“ООД-гр. К. в съдебното заседание на апелативния съд на 4.11.2020 г. за присъждане съгласно чл. 78,ал.5 от ГПК на по-нисък размер на разноски за платеното от страна на ответника по жалбата Н. Д. Н. адвокатско възнаграждение поради негова прекомерност, като неоснователно.

ОСЪЖДА „У.к.“ООД-гр. К., П.р., ЖП-гара, ЕИК да заплати на Н. Д. Н. , ЕГН ***** от гр. С., бул.“П.Е.“36, вх.Б, ет.2,ап.5 сумата 4 500 лв. – разноски за въззивното производството по делото за платено адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. С. с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____